

lidt. Nei, naar den Lovgivende Forsamling skal befatte sig med et Lovudkast, maa den have den Tanke og det Formaal for Øie, at dette Lovudkast skal ophøies til Lov, og naar Regjeringen, som selv forelægger Lovforslaget, paa Forhaand siger, det ikke kan blive til Lov, forekommer det mig at være meget nedtrykkende for dem, der skulle have med Lovforslaget at gjøre, at arbejde under saadanne Forhold. Det er altid generende at skulle, om jeg saa maa sige, dissekere et dødfødt Foster, og det er det, vi her gjøre, thi Alle ere med den høitærede Finansminister enige om, at det i det Mindste foreløbig er en orkesløs Behandling, det her faar.

Den høitærede Minister kom ind paa storpolitiske Betragtninger i Anledning af denne Sag. Jeg synes ikke, den egner sig dertil. Den er i mine Tanker for diatig til at bruges som Middel for storpolitiske Betragtninger. Jeg skal heller ikke følge den høitærede Minister videre ind paa denne Vej. Men naar den høitærede Minister siger til Flertallet i dette Thing: I ere afmægtige, I kunne intet Positivt udrette, I kunne vel opnaa et ubelægte meget Godt, mener jeg, at Flertallet i dette Thing kan rette affurat den samme Tale til den høitærede Finansminister og hans Kolleger. I ere afmægtige, I kunne intet udrette, I kunne intet Positivt udrette, I kunne forhindre Meget, I kunne nedbryde Meget. Den høitærede Finansminister tilføiede, at dersom Flertallet ikke vil gaa ind paa dette og andre lignende Lovforslag, maa vi vente, indtil det gaar fuldt op for Folkets Dine, hvorurigtig den Fremgangsmaade er, som det nuværende Flertal følger, og indtil den Tid er kommen, da de, der nu kalde sig Grundlovens sande Venner, have faaet oplyst Folket om, hvorledes den nuværende Grundlov er at forstaa. Jeg vil først spørge den høitærede Finansminister, hvad han mener med den nuværende Grundlov. Er det i Modsetning til en forhenværende Grundlov? Jeg kjender kun een Grundlov, Grundloven af 5te Juni 1849, der blev gjenmættet i 1866. Alle de Bestemmelser, der ikke ere rakkede i 1866, ere den gjældende Grundlov fra 1849. Der er en Opfattelse, som er kommet frem for saa Nar siden fra et retskærd Medlem her i denne Sal. Jeg noterede mig den, fordi jeg fandt, at Tanken var saa yderst ubelig. Det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Boos), der er en skarpsindig Jurist, som, da der var Tale om, hvorvidt Regjeringen kunde udstede provisoriske Finanslove, og det var gjort gjældende, at der stod i Grundlovens

§ 49, at ingen Stat kan opkræves, før Finansloven er vedtagen, ikke vilde anerkjende, at den Fortolkning, der var given af Ordet „vedtagen“ af en af hans Kolleger, kunde have Gylbigheid. Han holdt altsaa fast paa, at det var Rigsdagen, der skulle vedtage Finansloven, for at den skulle have Gylbigheid og have den Virkning, at Statter kunde opkræves. Men, sagde det ærede Medlem, Bestemmelserne i Grundlovens § 49 maa nu have en anden Fortolkning, efter at Landstinget i 1866 har faaet en anden Sammensætning. Jeg fortaar ikke et saadant Raisonnement. Hvorledes kunne de samme Ord, som i 1849 havde den Betydning, at kun Folkethinget og Landstinget kunde vedtage Finansloven, hvorledes i al Verden kunne de senere paa Grund af Bestemmelser, der slet ikke staa i Forbindelse dermed, faae en helt anden Betydning? Ja, dersom det ærede Medlem ikke vil tage mig det ilde op, vil jeg minde ham om, hvad Bille i sin Tid sagde om Kiels Universitet, da det lod sine Professorer prædike slesvig-holstenske Verdomme, Verdomme, som vare baserede paa Fortolkninger, der vare stikkede til at give et vist Parti Magten og lade det beholde Magten, nemlig: Vogn er ogsaa Latin, sagde en vis Mand, han studerede ved Kiels Universitet, jeg havde nær sagt Kjøbenhavns Universitet, men jeg haaber, at jeg ikke nogenstinde skal komme til at opleve, at jeg maa sige det Samme om Kjøbenhavns Universitet, der hidtil har holdt sig høit paa Videnskabens Standpunkt. Altsaa den nuværende Grundlov kjender jeg ikke, forjaaviddt den skal være en Modsetning til en forhenværende Grundlov. Heller ikke kan jeg forstaa, hvad den høitærede Minister mener med Grundlovens sande Venner, der skulle staa som en Mur mod den Opfattelse, der gjør sig gjældende hos Flertallet. Er det maaste Grundlovens sande Venner, der lære, at Regjeringen i Henhold til § 49 i Grundloven kan udstede provisoriske Finanslove? Er det den nuværende Grundlovs sande Venner, som sige, at det har intet at betyde, hvad Flertallet i den Lovgivende Forsamling siger? Er det den nuværende Grundlovs sande Venner, som sige, at Regjeringen kan godt udstede alle disse Love, som vi nu her sidde og forfaste, som foreløbige Love, og at de ville gjælde, indtil Rigsdagen har forkastet dem, vel at mærke, Rigsdagen, ikke et af Thingene? Er det den nuværende Grundlovs sande Venner? Ja, ifald vi skulle vente, indtil de sande Venner, der føre disse Lovesætninger i deres Skjold, have vundet Magt over Folkets funde Sands og klare Netsopfattelse,